

[Ingerlise Koefoed]

Landsteater skulle arbejde med en idé om en paraplyorganisation bestående af flere danse-teatre, som så selv kunne enes om at fordele forestillingerne imellem sig. Jeg synes nemlig, at der i disse år er sket en så stærk professionalisering af det moderne danse-teater, og at der er lavet et så kæmpestort arbejde, som giver sig udtryk heri, at man nu bedre kommer ind i teaterlovgivningen. Derfor synes jeg også, man skulle overveje at lade flere komme ud at danse end dem, man umiddelbart kan læse ud af dette forslag vil komme det.

Povl Brøndsted (V):

Det foreliggende forslag til ny teaterlov har allerede givet anledning til megen debat om teatrets betydning i dansk kultur og om, hvordan de offentlige midler bedst kan anvendes for at styrke og formidle kunstarten. Jeg synes, det altid er godt, når et lovforslag giver anledning til megen interesse allerede før, det har været til første behandling.

Det er væsentligt som grundlag for debatten at fastslå, at opgaven skal løses inden for de bevillingsrammer, vi kender i dag. Derfor er det et spørgsmål om omprioritering, hvis nogle områder skal styrkes og der skal opnås større lighed i fordelingen.

Derfor er der også lagt op til, at de områder, der nedprioriteres, hvor retfærdigt og rimeligt det end er, vil hæve røsten i debatten, og de, der styrkes, vil sætte sordin på stemmebåndene i debatten – en velkendt situation i den politiske debat i dag, når det gælder om at tilpasse, effektivisere og retfærdiggøre i en tid, hvor der ikke er plads til den store økonomiske ekspansion.

De, der stiller forslag om merudgifter uden at fortælle, hvor de vil hente midlerne, lukrerer på ansvarsfølelsen hos andre, der også kunne ønske en større formåen, men som ser virkeligheden i øjnene.

Forudsætningerne for forståelse for offentlige tilskud til teaterlivet er, at det henvender sig til alle, der har forståelse for og behov for at møde og opleve teater. Det er et spørgsmål om spredning geografisk, om alsidighed i kunstart og i indhold, genre, budskab, klassisk, moderne og meget mere.

Det kræver også, at strukturen er sådan, at de midler, der stilles til rådighed, går til at lave teater og ikke forsvinder ud i administration og intrigerens blå luft og alle de former for kom-

pensationer, der kunne opstå på grund af teaterverdenens usammenlignelighed med alle andre arbejdspladser. Det er en hård branche for alle grupper af aktører, men kun gennem helhed og samspil bliver stykket godt. Det er en forudsætning for at fastholde de midler, der i dag er til rådighed til teaterverdenen, og det er nødvendigt for at undgå nedskæringer. De røster, der ønsker nedskæring, og som ikke har forståelse, skal vi nok få lejlighed til at høre om lidt, og de forstærkes af dem, der vil kræve mere og ikke vil være med til, at midlerne udnyttes med helheden for øje.

Derfor er det at få udformet en ny teaterlov noget af en bunden opgave, og jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg synes, den bundne opgave har fået et godt oplæg i lovforslag nr. L 198.

Det er en nyskabelse, at loven om teater bliver en helhedslov, der også rummer bestemmelserne om Det Kongelige Teater, og jeg synes, det er rimeligt og godt, at vi her får det samlet.

Til trods for at Det Kgl. Teater modtager mere end halvdelen af de samlede teaterbevillinger, at det har været problemfyldt i de senere år, og at der godt kunne laves store ændringer, som også de senere måneders debat har vist, vil jeg ikke i dag komme ind på spørgsmålet.

Vi vil med spænding følge udviklingen omkring Det Kgl. Teater i de kommende par år, men vil ikke udelukke, at lovforslagets kapitel 2 skal revideres i løbet af nogle år, hvis tingene udvikler sig skævt.

Tilsynsrådet bortfalder. Det beklager jeg ikke. Men måske kunne jeg beklage, at der ikke var en eller anden form for, om jeg så må sige, en folkelig kontakt, et folkeligt kontaktorgan, til Det Kgl. Teaters ledelse med måske lidt stærkere beføjelser, end Tilsynsrådet har haft indtil nu. Jeg tror, at megen opmærksomhed, megen spænding og interesse vil følge Det Kgl. Teater i de kommende år.

Betydningen af de tre landsdelsscener Odense, Århus og Ålborg – og for så vidt også Den Københavnske Landsdelsscene – skal ikke anfægtes. Der har i de senere år været ro om disse teatre og kun omtale af gode, kunstneriske præstationer og store succeser. Det er rygtedes ud over landet via pressen og via anmeldelserne. Også disse teatre har vist evne til at kunne eksperimentere og forny dansk teaterliv.